Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
YVES BOT
prednesené 21. júna 2012 [1]

Vec C-268/11

Atilla Gülbahce
proti
Freie und Hansestadt Hamburg

[návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný Hamburgisches Oberverwaltungsgericht (Nemecko)]

„Rozhodnutie asociačnej rady EHS — Turecko č. 1/80 — Zásada zákazu diskriminácie v súvislosti s pracovnými podmienkami — Udelenie povolenia na pobyt na dobu určitú a pracovného povolenia na dobu neurčitú tureckému pracovníkovi — Zrušenie rozhodnutí o predĺžení platnosti povolenia na pobyt so spätnou účinnosťou — Podmienky vzniku práva na pobyt na základe článku 10 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80 vzhľadom na pracovné povolenie na dobu neurčitú“

1. V prejednávanej veci Hamburgisches Oberverwaltungsgericht (Nemecko) žiada Súdny dvor, aby opäť vyložil rozhodnutie asociačnej rady č. 1/80 [2] z 19. septembra 1980 o rozvoji asociácie [3].

2. Pokiaľ ide o skutkové okolnosti tejto veci, týka sa tureckého štátneho príslušníka, ktorý vstúpil na územie Nemecka s vízom na zlúčenie rodiny a z tohto dôvodu získal právo na pobyt. Tomuto pracovníkovi bolo tiež udelené pracovné povolenie na dobu neurčitú. Ústrednou otázkou v uvedenej veci je, či sú orgány členského štátu podľa rozhodnutia č. 1/80 oprávnené odňať so spätnou účinnosťou povolenia na pobyt vydané tureckému štátnemu príslušníkovi ku dňu zániku dôvodu, ktorým vnútroštátne právo podmieňovalo udelenie jeho povolenia, konkrétne spolužitia s jeho manželkou.

3. Na základe tejto otázky bude potrebné najprv preskúmať, či sa žalobca v konaní vo veci samej môže odvolávať na práva, ktoré vyplývajú z článku 6 ods. 1 prvej zarážky tohto rozhodnutia s cieľom napadnúť toto odňatie povolení so spätnou účinnosťou a dosiahnuť predĺženie platnosti svojho povolenia na pobyt. Toto ustanovenie priznáva migrujúcim tureckým pracovníkom po roku legálneho zamestnania na trhu práce v hostiteľskom členskom štáte právo na obnovu ich pracovného povolenia u toho istého zamestnávateľa.

4. V prejednávanej veci ďalej bude potrebné spresniť pôsobnosť článku 10 ods. 1 uvedeného rozhodnutia, ktorý stanovuje, že členské štáty Európskej únie priznajú tureckým pracovníkom, ktorí patria do legálneho trhu práce, zaobchádzanie, pokiaľ ide o odmenu za prácu a ostatné pracovné podmienky, bez akejkoľvek diskriminácie na základe štátnej príslušnosti vo vzťahu k pracovníkom

1 — Jazyk prednesu: francúzština.

2 — Asociačná rada bola zriadená Dohodou o pridružení medzi Európskym hospodárskym spoločenstvom a Tureckom, ktorá bola podpísaná 12. septembra 1963 v Ankare Tureckou republikou na jednej strane a členskými štátmi EHS a Spoločenstvom na strane druhej. Táto dohoda bola v mene Spoločenstva uzatvorená, schválená a potvrdená rozhodnutím Rady 64/732/EHS z 23. decembra 1963 (Ú. v. ES 217, 1964, s. 3685; Mim. vyd. 11/011, s. 10, ďalej len „dohoda o pridružení“).

3 — Rozhodnutie č. 1/80 možno nájsť v *Accord d'association et protocoles CEE-Turquie et autres textes de base*. Bruxelles: Office des publications officielles des Communautés européennes, 1992.

Únie. Vnútroštátny súd sa najmä pýta, či sa turecký pracovník, ktorému bolo udelené pracovné povolenie na dobu neurčitú, môže oprávnene odvolávať na toto ustanovenie s cieľom dosiahnuť predĺženie platnosti svojho povolenia na pobyt, a to aj keď nespĺňa podmienky podľa článku 6 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80.

5. Súdny dvor bude musieť v prejednávanej veci v skutočnosti rozhodnúť, či sa článok 10 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80 týka len podmienok výkonu práce tureckých štátnych príslušníkov, ktorí patria do legálneho trhu práce, a teda či sú podmienky prístupu na tento trh a nadobudnutie práva na pobyt potrebného na tento účel upravené len článkom 6 ods. 1 tohto rozhodnutia. Alebo možno vychádzať z toho, že zákaz diskriminácie stanovený v článku 10 ods. 1 uvedeného rozhodnutia má tiež vplyv na podmienky prístupu k zamestnaniu tureckých pracovníkov, a teda aj na právo na pobyt týchto pracovníkov?

6. V týchto návrhoch navrhnem, aby Súdny dvor rozhodol, že článok 6 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80 sa má vykladať v tom zmysle, že členský štát nemôže odňať so spätnou účinnosťou povolenie na pobyt tureckého pracovníka ku dňu zániku dôvodu, ktorým vnútroštátne právo podmieňovalo udelenie jeho povolenia, keď sa tento pracovník nedopustil nijakého podvodného konania a k tomuto odňatiu dôjde po uplynutí obdobia jedného roka legálneho zamestnania upraveného v tomto ustanovení.

7. Ďalej vysvetlím dôvody, pre ktoré sa domnievam, že článok 10 ods. 1 tohto rozhodnutia sa má vykladať v tom zmysle, že turecký pracovník, ktorý je držiteľom pracovného povolenia na dobu neurčitú a nespĺňa podmienky stanovené v článku 6 ods. 1 uvedeného rozhodnutia, sa nemôže odvolávať na toto prvé uvedené ustanovenie s cieľom dosiahnuť predĺženie platnosti svojho povolenia na pobyt na území hostiteľského členského štátu.

I – Právny rámec

A – *Právo Únie*

1. Dohoda o pridružení

8. S cieľom úpravy voľného pohybu tureckých pracovníkov na území Spoločenstva bola 12. septembra 1963 uzavretá Dohoda o pridružení medzi Spoločenstvom a Tureckou republikou. Táto dohoda má za cieľ „podporovať stále a vyrovnané posilňovanie obchodných a hospodárskych vzťahov medzi zmluvnými stranami s prihliadnutím na nevyhnutnosť zabezpečiť urýchlený rozvoj hospodárstva Tureckej republiky a zvýšenie úrovne zamestnávania a životných podmienok tureckého ľudu“.[4]

9. Postupná realizácia voľného pohybu tureckých pracovníkov, ktorá je cieľom dohody o pridružení, sa musí uskutočňovať podľa spôsobov určených asociačnou radou, ktorej úlohou je zabezpečiť uplatňovanie a postupný rozvoj režimu pridruženia.[5]

4 — Pozri článok 2 ods. 1 dohody o pridružení.

5 — Pozri článok 6 dohody o pridružení.

2. Rozhodnutie č. 1/80

10. Asociačná rada prijala rozhodnutie č. 1/80, ktorého cieľom je najmä zlepšenie právneho postavenia pracovníkov a ich rodinných príslušníkov so zreteľom na režim zavedený rozhodnutím asociačnej rady č. 2/76 z 20. decembra 1976 o vykonaní článku 12 dohody o pridružení. Toto posledné uvedené rozhodnutie stanovilo v prospech tureckých pracovníkov právo na postupný prístup k zamestnaniu v hostiteľskom členskom štáte, ako aj právo na prístup k vzdelávaniu v tomto štáte v prospech detí týchto pracovníkov.

11. Ustanovenia uplatniteľné na práva tureckých pracovníkov sú uvedené v článku 6 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80, ktorý znie:

„s výhradou ustanovení článku 7 o slobodnom prístupe rodinných príslušníkov k zamestnaniu turecký pracovník, ktorý patrí do legálneho trhu práce v členskom štáte:

— má v tomto členskom štáte po roku legálneho zamestnania právo na obnovu svojho pracovného povolenia u toho istého zamestnávateľa, ak má voľné pracovné miesto,

— má v tomto členskom štáte po troch rokoch legálneho zamestnania a s výhradou prednosti poskytovanej pracovníkom z členských štátov Spoločenstva právo odpovedať na pracovnú ponuku v rovnakej profesii u zamestnávateľa podľa svojho výberu, urobenú za normálnych podmienok, zaregistrovanú na úrade práce v tomto členskom štáte,

— požíva v tomto členskom štáte po štyroch rokoch legálneho zamestnania výhodu slobodného prístupu ku každej pracovnej činnosti podľa svojho výberu.“ [*neoficiálny preklad*]

12. Článok 10 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80 stanovuje, že členské štáty Spoločenstva priznajú tureckým pracovníkom, ktorí patria do ich legálneho trhu práce, zaobchádzanie, pokiaľ ide o odmenu za prácu a ostatné pracovné podmienky, bez akejkoľvek diskriminácie na základe štátnej príslušnosti vo vzťahu k pracovníkom Únie.

13. Podľa článku 13 tohto rozhodnutia:

„Členské štáty Spoločenstva a Turecko nemôžu zaviesť nové obmedzenia týkajúce sa podmienok prístupu k zamestnaniu pracovníkov a ich rodinných príslušníkov, ktorí majú legálny pobyt a sú legálne zamestnaní na ich území.“ [*neoficiálny preklad*]

B – *Vnútroštátne právo*

14. § 19 ods. 1 prvý pododsek body 1 a 4 zákona o vstupe a pobyte cudzincov na spolkovom území (Gesetz über die Einreise und den Aufenthalt von Ausländern im Bundesgebiet) z 9. júla 1990[6] stanovuje, že v prípade ukončenia životného spoločenstva povolenie na pobyt manžela ďalej trvá ako samostatné právo na pobyt, nezávislé od účelu pobytu uvedeného v § 17 ods. 1 Ausländergesetz, keď životné spoločenstvo legálne existovalo na spolkovom území aspoň dva roky a keď cudzinec bol až do splnenia podmienok uvedených v bodoch 1 až 3 držiteľom povolenia na pobyt alebo oprávnenia na pobyt, ibaže z dôvodov, za ktoré nezodpovedá, nemohol včas požiadať o predĺženie platnosti povolenia na pobyt.

15. § 23 ods. 1 bod 1 Ausländergesetz stanovuje, že povolenie na pobyt sa musí v súlade s § 17 ods. 1 tohto zákona udeliť cudzincovi, ktorý je manželom nemeckého štátneho príslušníka, ak má tento nemecký štátny príslušník obvyklý pobyt na spolkovom území.

6 — BGBl. 1990 I, s. 1354, ďalej len „Ausländergesetz“.

16. Podľa § 4 ods. 1 zákona o pobyte, zamestnávaní a integrácii cudzincov na spolkovom území (Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet) z 30. júla 2004[7] na vstup a pobyt na spolkovom území musia mať cudzinci povolenie na pobyt, pokiaľ právo Únie alebo nariadenie neustanovuje inak alebo ak neexistuje právo na pobyt na základe dohody o pridružení.

17. Podľa § 4 ods. 2 Aufenthaltsgesetz povolenie na pobyt umožňuje vykonávať zárobkovú činnosť v prípadoch, ak to stanovuje tento zákon alebo pokiaľ povolenie na pobyt výslovne umožňuje výkon takej činnosti. V každom povolení na pobyt musí byť uvedené, či je povolený výkon zárobkovej činnosti. Cudzincovi, ktorý nemá povolenie na pobyt na účely zamestnania, možno povoliť výkon zamestnania iba v prípade, ak spolková agentúra práce udelila súhlas alebo ak nariadenie stanovuje, že výkon zamestnania bez súhlasu tejto agentúry je dovolený. Obmedzenia týkajúce sa udelenia súhlasu tejto agentúry musia byť uvedené v povolení na pobyt.

18. § 4 ods. 5 Aufenthaltsgesetz stanovuje, že cudzinec, ktorý má na základe dohody o pridružení právo na pobyt, je povinný preukázať existenciu tohto práva predložením dôkazu o tom, že má povolenie na pobyt, pokiaľ nemá povolenie na usadenie sa ani povolenie na trvalý pobyt v Únii. Povolenie na pobyt sa vydáva na žiadosť.

19. Podľa § 39 Aufenthaltsgesetz povolenie na pobyt, ktoré oprávňuje cudzinca vykonávať zamestnanie, možno vydať len so súhlasom spolkovej agentúry práce, pokiaľ nariadenie nestanovuje inak. Súhlas možno udeliť, keď to stanovujú medzištátne dohody, zákon alebo nariadenie. § 50 ods. 1 Aufenthaltsgesetz stanovuje, že cudzinec je povinný opustiť spolkové územie, keď nemá alebo už nemá potrebné povolenie na pobyt a nemá alebo už nemá právo na pobyt na základe dohody o pridružení.

20. Podľa § 105 ods. 2 Aufenthaltsgesetz pracovné povolenie udelené pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona sa považuje za neobmedzený súhlas spolkovej agentúry práce s výkonom zamestnania.

C – *Rozsudky Eddline El-Yassini a Gattoussi*

21. Vo veciach, v ktorých boli vydané rozsudky Eddline El-Yassini a Gattoussi[8], Súdny dvor už rozhodol o podobnom probléme, aký predkladá vnútroštátny súd v prejednávanej veci, ale v odlišnom právnom kontexte. Právnym rámcom týchto vecí boli totiž dohoda o spolupráci medzi Európskym hospodárskym spoločenstvom a Marockým kráľovstvom[9] a Euro-stredomorská dohoda o pridružení Európskych spoločenstiev a ich členských štátov na jednej strane a Tuniskej republiky na druhej strane[10].

22. V uvedených veciach hostiteľský členský štát prostredníctvom obmedzenia práva na pobyt obmedzil právo na výkon pracovnej činnosti, ktoré požíval štátny príslušník tretej krajiny, hoci toto právo mu bolo udelené pracovným povolením.[11]

23. E. El-Yassini po svojom sobáši s britskou štátnou príslušníčkou získal v roku 1991 povolenie na pobyt v Spojenom kráľovstve platné dvanásť mesiacov. Od uzavretia manželstva vykonáva pracovnú činnosť. E. El-Yassini po odluke od svojej manželky požiadal v roku 1992 o predĺženie platnosti svojho povolenia na pobyt najmä na základe článku 40 prvého odseku dohody EHS – Maroko, ktorá

7 — BGBl. 2004 I, s. 1950, v znení uverejnenom 25. februára 2008 (BGBl. 2008 I, s. 162, ďalej len „Aufenthaltsgesetz“).

8 — Rozsudky z 2. marca 1999 (C-416/96, Zb. s. I-1209) a zo 14. decembra 2006 (C-97/05, Zb. s. I-11917).

9 — Táto dohoda bola podpísaná v Rabate 27. apríla 1976 a schválená v mene Spoločenstva nariadením Rady (EHS) č. 2211/78 z 26. septembra 1978 (Ú. v. ES L 264, s. 1; Mim. vyd. 11/013, s. 155, ďalej len „dohoda EHS – Maroko“).

10 — Táto dohoda bola uzavretá v Bruseli 17. júla 1995 a schválená v mene Európskeho spoločenstva a Európskeho spoločenstva uhlia a ocele rozhodnutím Rady a Komisie 98/238/ES, ESUO z 26. januára 1998 (Ú. v. ES L 97, s. 1; Mim. vyd. 11/028, s. 187, ďalej len „Euro-stredomorská dohoda“).

11 — Pozri rozsudok Gattoussi, už citovaný, bod 31.

stanovuje, že každý členský štát prizná pracovníkom marockej štátnej príslušnosti zamestnaným na svojom území zaobchádzanie vyznačujúce sa neexistenciou akejkoľvek diskriminácie na základe štátnej príslušnosti v porovnaní so svojimi vlastnými štátnymi príslušníkmi, pokiaľ ide o pracovné podmienky a podmienky odmeňovania. Secretary of State for the Home Department zamietol žiadosť pána E. El-Yassini najmä z dôvodu, že spojenie „pokiaľ ide o pracovné podmienky a podmienky odmeňovania“ použité v tomto ustanovení sa netýka práva na pobyt marockého štátneho príslušníka v hostiteľskom členskom štáte a že ho teda nemožno chápať v tom zmysle, že mu priznáva právo pokračovať vo výkone svojho zamestnania v tomto štáte po skončení platnosti svojho povolenia na pobyt.

24. M. Gattoussi, tuniský štátny príslušník, po sobáši s nemeckou štátnou príslušníčkou a po získaní povolenia prisťahovať sa k nej získal povolenie na pobyt s platnosťou tri roky a neskôr pracovné povolenie na dobu neurčitú. Keď sa nemecké orgány dozvedeli, že M. Gattoussi žije oddelene od svojej manželky, obmedzili dobu platnosti povolenia na pobyt M. Gattoussiho a uložili mu povinnosť opustiť územie Nemecka pod hrozbou vyhostenia do Tuniska. Rovnako ako vo veci, v ktorej bol vydaný už citovaný rozsudok Eddline El-Yassini, sa vnútroštátne orgány domnievali, že M. Gattoussi sa nemôže dovolávať práva na pobyt na základe článku 64 ods. 1 Euro-stredomorskej dohody, podľa ktorého každý členský štát prizná pracovníkom tuniskej štátnej príslušnosti zamestnaným na svojom území zaobchádzanie vyznačujúce sa neexistenciou akejkoľvek diskriminácie na základe štátnej príslušnosti v porovnaní so svojimi vlastnými štátnymi príslušníkmi, pokiaľ ide o pracovné podmienky, podmienky odmeňovania a podmienky prepúšťania.

25. Napriek tomu, že v obidvoch veciach mali žiadatelia pracovné povolenie na dobu neurčitú a zamestnanie, vnútroštátne orgány odmietli predĺžiť ich právo na pobyt, keďže pôvodný dôvod udelenia tohto práva v čase skončenia platnosti ich povolenia na pobyt už neexistoval. V týchto dvoch veciach teda išlo o to, či sa článok 40 prvý odsek dohody EHS – Maroko a článok 64 ods. 1 Euro-stredomorskej dohody majú vykladať v tom zmysle, že bránia tomu, aby členské štáty za takýchto podmienok odmietli udeliť povolenie na pobyt.

26. V už citovanom rozsudku Eddline El-Yassini Súdny dvor v tejto súvislosti rozhodol, že „za súčasného stavu práva Spoločenstva v zásade nie je zakázané, aby členský štát odmietol predĺžiť platnosť povolenia na pobyt marockého štátneho príslušníka, ktorému povolil vstup na svoje územie a výkon pracovnej činnosti na svojom území, pokiaľ pôvodný dôvod udelenia práva na pobyt v čase skončenia platnosti povolenia na pobyt udeleného dotknutej osobe už neexistuje“.[12] Súdny dvor tiež uviedol, že „skutočnosť, že toto opatrenie príslušných vnútroštátnych orgánov ukladá dotknutej osobe povinnosť ukončiť pred termínom dohodnutým v zmluve uzatvorenej so svojím zamestnávateľom svoj pracovný pomer v hostiteľskom členskom štáte, vo všeobecnosti nemá vplyv na tento výklad“.[13]

27. Súdny dvor však ďalej uviedol, že „inak by to bolo v prípade, ak by vnútroštátny súd konštatoval, že hostiteľský členský štát priznal migrujúcemu marockému pracovníkovi konkrétne práva v súvislosti s výkonom zamestnania, ktoré boli širšie ako tie, ktoré mu priznal tento štát v súvislosti s pobytom“.[14] O taký prípad by išlo vtedy, keď by dotknutý členský štát priznal dotknutej osobe povolenie na pobyt na kratšie obdobie, ako je doba platnosti jej pracovného povolenia, a ak by následne a pred skončením platnosti pracovného povolenia odmietol predĺžiť platnosť povolenia na pobyt bez toho, aby odôvodnil toto odmietnutie dôvodmi ochrany legitímneho záujmu štátu, ako sú dôvody verejného poriadku, verejnej bezpečnosti a verejného zdravia.[15]

12 — Rozsudok Eddline El-Yassini, už citovaný, bod 62.

13 — Tamže, bod 63.

14 — Tamže, bod 64.

15 — Tamže, bod 65.

28. Potrebný účinok článku 40 prvého odseku dohody EHS – Maroko si nevyhnutne vyžaduje, aby v prípade, ak bolo marockému štátnemu príslušníkovi riadne povolené vykonávať pracovnú činnosť na území členského štátu počas určitého obdobia, dotknutá osoba mala počas celého tohto obdobia práva, ktoré jej uvedené ustanovenie priznáva.[16]

29. Súdny dvor uplatnil tie isté úvahy v už citovanom rozsudku Gattoussi.[17]

II – Skutkové okolnosti a spor vo veci samej

30. A. Gülbahce, turecký štátny príslušník, pricestoval na územie Nemecka vo februári 1996 a podal žiadosť o azyl. V júni 1997 uzavrel manželstvo s nemeckou štátnou príslušníčkou. Jeho žiadosť o azyl bola následne zamietnutá.

31. A. Gülbahce sa vrátil do svojho štátu pôvodu v máji 1998 a na územie Nemecka sa vrátil 8. júna toho istého roku s vízom na účely zlúčenia rodiny. Na tento účel oznámil, že má pobyt na adrese svojej vtedajšej manželky. V júli 1998 mu miestny cudzinecký orgán udelil povolenie na pobyt s platnosťou jeden rok. Platnosť tohto povolenia bola 17. júna 1999 predĺžená až do 2. júla 2001. Úrad práce v Bochume (Nemecko) súbežne 29. septembra 1998 udelil pánovi A. Gülbahce pracovné povolenie na dobu neurčitú.

32. Od februára do novembra 1999 bol A. Gülbahce zamestnaný ako pomocný stavebný robotník v Hamburgu (Nemecko), potom opäť od septembra 2000 u rôznych zamestnávateľov v Hamburgu. Každá z pracovných zmlúv trvala menej ako jeden rok.

33. Dňa 1. júla 2000 A. Gülbahce podal žiadosť o pridelenie bytu v Hamburgu a v júni 2001 podal na cudzineckom úrade Freie und Hansestadt Hamburg žiadosť o predĺženie platnosti svojho povolenia na pobyt z pracovných dôvodov.

34. Dňa 16. augusta 2001 Freie und Hansestadt Hamburg udelilo pánovi A. Gülbahce povolenie na pobyt platné dva roky, ktorého platnosť bola naposledy predĺžená 20. januára 2004 na dva roky.

35. V júli 2005 sa Freie und Hansestadt Hamburg dozvedelo, že manželka pána A. Gülbahce 2. novembra 1999 písomne oznámila mestu Aschersleben (Nemecko), že od 1. októbra 1999 žije oddelene od neho. A. Gülbahce, ktorého Freie und Hansestadt Hamburg vypočulo, uviedol, že sa so svojou manželkou definitívne rozišiel v novembri 2000. Z dôvodu svojej práce údajne často cestoval na celom území Nemecka a u svojej manželky sa zdržiaval iba počas víkendov a dovolenky.

36. V decembri 2005 A. Gülbahce požiadal o predĺženie platnosti svojho povolenia na pobyt na účely zamestnania, ktoré začal vykonávať v novembri 2004 v spoločnosti Atla GmbH v Hamburgu.

37. Freie und Hansestadt Hamburg rozhodnutím zo 6. februára 2006, potvrdeným rozhodnutím z 29. augusta 2006, so spätnou účinnosťou odňalo povolenia na pobyt pána A. Gülbahce zo 16. augusta 2001 a z 20. januára 2004. Zamietlo žiadosť o predĺženie platnosti jeho povolenia na pobyt a pohrozilo mu jeho vyhostením do Turecka. Podľa Freie und Hansestadt Hamburg platnosť povolení na pobyt pána A. Gülbahce nemala byť predĺžená vzhľadom na to, že životné spoločenstvo podľa vyhlásení jeho manželky neexistovalo dva roky. Freie und Hansestadt Hamburg sa tiež domnieva, že A. Gülbahce sa nemohol odvolávať na článok 6 rozhodnutia č. 1/80 s cieľom dosiahnuť predĺženie platnosti svojho povolenia na pobyt, keďže v čase každého predĺženia ešte nebol zamestnaný u toho istého zamestnávateľa aspoň jeden rok. A. Gülbahce navyše údajne získal uvedené povolenia na pobyt podvodom, keďže životné spoločenstvo pána A. Gülbahce a jeho manželky zaniklo.

16 — Tamže, bod 66.

17 — Pozri body 29 až 40 tohto rozsudku.

38. Verwaltungsgericht (Nemecko) rozsudkom z 3. júla 2007 zamietol žalobu, ktorú podal A. Gülbahce proti rozhodnutiu Freie und Hansestadt Hamburg, z dôvodu, že Freie und Hansestadt Hamburg správne odňalo povolenia na pobyt, keďže životné spoločenstvo manželov netrvalo dva roky. Z článku 10 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80, na ktorý sa odvoláva A. Gülbahce vzhľadom na svoje pracovné povolenie na dobu neurčitú, navyše údajne nemohla vyplynúť povinnosť Freie und Hansestadt Hamburg umožniť mu prostredníctvom predĺženia platnosti jeho povolenia na pobyt pokračovať v pracovnej činnosti, ktorú v tom čase vykonával.

39. Hamburgisches Oberverwaltungsgericht ako odvolací súd rozsudkom z 29. mája 2008 zmenil rozsudok, ktorý vydal Verwaltungsgericht, a uložil Freie und Hansestadt Hamburg povinnosť udeliť pánovi A. Gülbahce povolenie na pobyt z dôvodu, že z pracovného povolenia na dobu neurčitú v spojení s článkom 10 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80 vyplýva právo na pobyt nezávislé od manželstva. Turecký pracovník, ktorý patrí do legálneho trhu práce v členskom štáte a je držiteľom riadneho pracovného povolenia na dobu neurčitú, je totiž údajne oprávnený odvolávať sa na toto ustanovenie, aj keď sa nemôže dovolávať práv vyplývajúcich z článku 6 tohto rozhodnutia. Odvolací súd sa domnieva, že je potrebné analogicky uplatniť judikatúru Súdneho dvora týkajúcu sa zákazov diskriminácie vyplývajúcich z dohody EHS – Maroko a z Euro-stredomorskej dohody. Právo na skutočný výkon pracovnej činnosti mu teda údajne bolo možné odňať iba z dôvodov ochrany legitímneho záujmu štátu, ako sú dôvody verejného poriadku, verejnej bezpečnosti a verejného zdravia. Také dôvody však údajne neexistujú a A. Gülbahce najmä neuzavrel manželstvo účelovo.

40. Bundesverwaltungsgericht (Nemecko) v konaní o opravnom prostriedku „Revision“ rozsudkom z 8. decembra 2009 zrušil rozsudok z 29. mája 2008 a vrátil vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie z dôvodu, že odvolací súd údajne nesprávne vychádzal zo zásady, že A. Gülbahce mal právo na predĺženie platnosti alebo na udelenie povolenia na pobyt na základe článku 10 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80 a vzhľadom na udelenie pracovného povolenia na dobu neurčitú.

41. Vnútroštátny súd uvádza, že z nových pojednávaní uskutočnených v konaní po vrátení veci, ako aj z dôkazov predložených účastníkmi konania vyplýva, že A. Gülbahce je od októbra 2006 zamestnaný v spoločnosti Consultin Bau GmbH v Hamburgu, a to najprv na dobu určitú a od 2. novembra 2009 na dobu neurčitú.

III – Prejudiciálne otázky

42. Vzhľadom na to, že Hamburgisches Oberverwaltungsgericht mal pochybnosti o správnom výklade ustanovení rozhodnutia č. 1/80, rozhodol o prerušení konania a položil Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Má sa článok 10 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80 vykladať v tom zmysle, že:

a) turecký pracovník, ktorému bolo riadne udelené povolenie vykonávať zamestnanie na území členského štátu na dobu určitú (prípadne na dobu neurčitú), ktorá presahuje dĺžku povolenia na pobyt (tzv. presahujúce pracovné povolenie), môže počas celého tohto obdobia vykonávať svoje práva vyplývajúce z tohto povolenia, pokiaľ tomu nebránia dôvody ochrany legitímneho záujmu štátu, konkrétne dôvody verejného poriadku, verejnej bezpečnosti a verejného zdravia;

b) členský štát nesmie s odkazom na vnútroštátne predpisy týkajúce sa závislosti pracovného povolenia od povolenia na pobyt, ktoré boli platné v čase udelenia týchto povolení, tomuto povoleniu *ab initio* odoprieť akýkoľvek účinok, pokiaľ ide o postavenie dotknutej osoby z hľadiska práva na pobyt (v nadväznosti na rozsudky Súdneho dvora [Eddline] El-Yassini,

[už citovaný], bod 3 abstraktu, body 62 až 65 rozsudku, o rozsahu pôsobnosti článku 40 ods. 1 Dohody EHS – Maroko, ako aj..., Gattoussi, [už citovaný], bod 2 abstraktu, body 36 až 43 rozsudku, o rozsahu pôsobnosti článku 64 ods. 1 Euro-stredomorskej dohody...)?

V prípade kladnej odpovede na túto otázku:

2. Má sa článok 13 rozhodnutia č. 1/80 vykladať v tom zmysle, že klauzula ‚standstill' členskému štátu tiež zakazuje prostredníctvom normatívnej úpravy (v tomto prípade [Aufenthaltsgesetz]) odňať tureckému pracovníkovi, ktorý pôsobí na legálnom trhu práce, možnosť odvolávať sa na porušenie zásady zákazu diskriminácie podľa článku 10 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80 v súvislosti so skoršie udeleným pracovným povolením presahujúcim dĺžku povolenia na pobyt?

V prípade kladnej odpovede na túto otázku:

3. Má sa článok 10 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80 vykladať v tom zmysle, že v ňom stanovený zákaz diskriminácie vnútroštátnym orgánom v každom prípade nezakazuje odňať povolenia na pobyt na dobu určitú, ktoré boli podľa vnútroštátneho práva udelené na určitú dobu tureckému pracovníkovi neprávom, po uplynutí ich platnosti v súlade s vnútroštátnymi predpismi za obdobia, počas ktorých turecký pracovník skoršie udelené pracovné povolenie na dobu neurčitú skutočne využíval a počas ktorých skutočne pracoval?

4. Má sa článok 10 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80 ďalej vykladať v tom zmysle, že toto ustanovenie sa vzťahuje výlučne na to zamestnanie, ktoré vykonáva turecký pracovník s pracovným časovo a vecne neobmedzeným povolením, ktoré mu riadne udelili vnútroštátne orgány v období, v ktorom končí jeho povolenie na pobyt na dobu určitú udelené na iný účel, a že turecký pracovník z tohto dôvodu nemôže v tejto situácii požadovať, aby mu vnútroštátne orgány aj po definitívnom ukončení tohto zamestnania – prípadne po časovom prerušení potrebnom na hľadanie pracovného miesta – povolili ďalší pobyt na účely nového zamestnania?

5. Má sa článok 10 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80 ďalej vykladať v tom zmysle, že zákaz diskriminácie (iba) zakazuje vnútroštátnym orgánom hostiteľského členského štátu prijať voči tureckému štátnemu príslušníkovi pôsobiacemu na legálnom trhu práce, ktorému v súvislosti s vykonávaním zamestnania pôvodne udelil rozsiahlejšie práva ako v súvislosti s jeho pobytom, po uplynutí naposledy udeleného povolenia na pobyt opatrenia ukončujúce pobyt, pokiaľ tieto opatrenia neslúžia na ochranu legitímneho záujmu štátu, ale ich nezaväzuje, aby udelili povolenie na pobyt?"

IV – Moja analýza

43. A. Gülbahce sa domnieva, že predĺženie platnosti jeho povolení na pobyt v auguste 2001 a v januári 2004 nebolo v rozpore s právom a že bol oprávnený žiadať o toto predĺženie platnosti, aby mohol vykonávať svoje právo na prácu vyplývajúce z pracovného povolenia na dobu neurčitú, ktoré mu bolo udelené v septembri 1998.

44. Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že Hamburgisches Oberverwaltungsgericht vychádza z predpokladu, že A. Gülbahce sa nemohol dovolávať práv stanovených v článku 6 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80 s cieľom napadnúť odňatie svojich povolení na pobyt.

45. Poznamenávam však, že Hamburgisches Oberverwaltungsgericht v tomto návrhu na začatie prejudiciálneho konania uvádza, že A. Gülbahce v decembri 2005 požiadal o predĺženie platnosti svojho povolenia na pobyt na účely zamestnania, ktoré začal vykonávať v novembri 2004 v spoločnosti Atla GmbH v Hamburgu. Hamburgisches Oberverwaltungsgericht tiež uvádza, že A. Gülbahce začal

vykonávať dlhšiu pracovnú činnosť až v novembri 2004 a vykonával ju až do júna 2006.[18] Vnútroštátny súd navyše uvádza, že v čase odňatia povolení na pobyt z augusta 2001 a z januára 2004 a odmietnutia predĺžiť platnosť jeho povolenia na pobyt, teda vo februári 2006, A. Gülbahce bol zamestnaný u toho istého zamestnávateľa dlhšie ako jeden rok.[19]

46. Podľa môjho názoru teda nie je zrejmé, že A. Gülbahce vôbec nespĺňal podmienky podľa článku 6 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80.

47. S cieľom poskytnúť vnútroštátnemu súdu užitočnú odpoveď teda preskúmam otázky, ktoré položil tento súd, najprv na základe predpokladu, že A. Gülbahce by mohol založiť svoje právo na predĺženie platnosti svojho povolenia na pobyt na článku 6 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80, a následne na základe predpokladu, z ktorého vychádza vnútroštátny súd, teda že A. Gülbahce nespĺňa podmienky podľa tohto ustanovenia.

A – *A. Gülbahce sa môže odvolávať na právo, ktoré vyplýva z článku 6 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80*

48. Vnútroštátny súd uvádza, že podľa vnútroštátnych predpisov odňatím povolení na pobyt z augusta 2001 a z januára 2004 vo februári 2006 vnútroštátne právo na pobyt pána A. Gülbahce zaniklo so spätnou účinnosťou od 3. júla 2001, a preto sa nemohol odvolávať na článok 6 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80.[20]

49. Domnievam sa, že toto konštatovanie je v priamom rozpore s judikatúrou, ktorú stanovil Súdny dvor v rozsudku Unal[21].

50. Súdny dvor totiž v tomto rozsudku rozhodol, že článok 6 ods. 1 prvá zarážka rozhodnutia č. 1/80 sa má vykladať v tom zmysle, že odporuje tomu, aby príslušné vnútroštátne orgány odňali tureckému pracovníkovi povolenie na pobyt so spätnou účinnosťou ku dňu, keď zanikol dôvod, ktorým vnútroštátne právo podmieňovalo udelenie jeho povolenia, ak sa tento pracovník nedopustil nijakého podvodného konania a k tomuto odňatiu dôjde po uplynutí obdobia jedného roka legálneho zamestnania upraveného v tomto článku 6 ods. 1 prvej zarážke.

51. Súdny dvor najmä konštatoval, že podľa všeobecnej zásady dodržiavania nadobudnutých práv, keď sa turecký štátny príslušník môže účinne odvolávať na práva na základe ustanovenia rozhodnutia č. 1/80, tieto práva už nezávisia od ďalšej existencie okolností, za ktorých vznikli, lebo podmienka takejto povahy nie je týmto rozhodnutím stanovená.[22]

52. S cieľom určiť, či B. Unal nadobudol také práva, Súdny dvor použil ako relevantný dátum prijatia rozhodnutia o odňatí povolenia na pobyt tureckého pracovníka príslušnými orgánmi hostiteľského členského štátu.[23]

53. Vo veci samej boli pánovi A. Gülbahce odňaté jeho povolenia na pobyt zo 16. augusta 2001 a z 20. januára 2004 rozhodnutím zo 6. februára 2006. Ako som však uviedol v bode 45 týchto návrhov, A. Gülbahce bol v tom čase pravdepodobne zamestnaný u toho istého zamestnávateľa dlhšie ako jeden rok.

18 — Pozri bod 23 návrhu na začatie prejudiciálneho konania.
19 — Pozri bod 24 návrhu na začatie prejudiciálneho konania.
20 — Pozri bod 23 návrhu na začatie prejudiciálneho konania.
21 — Rozsudok z 29. septembra 2011 (C-187/10, Zb. s. I-9045).
22 — Rozsudok Unal, už citovaný, bod 50.
23 — Tamže, body 51 a 52.

54. Ku dňu odňatia sporných povolení na pobyt teda A. Gülbahce mohol nadobudnúť práva na základe článku 6 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80, čo by nevyhnutne znamenalo existenciu súvisiaceho práva na pobyt v jeho prospech. [24] Na tento účel prináleží vnútroštátnemu súdu, aby určil, či obdobie zamestnania pána A. Gülbahce od novembra 2004 do júna 2006 spĺňa podmienku jedného roka legálneho zamestnania v zmysle tohto ustanovenia, keďže na to, aby mal turecký pracovník nárok na obnovenie svojho pracovného povolenia u toho istého zamestnávateľa, stačí, ak bol legálne zamestnaný dlhšie ako jeden rok. [25] V tejto súvislosti legálne zamestnanie predpokladá stabilnú a nie dočasnú situáciu na trhu práce v hostiteľskom členskom štáte, a teda aj nepopierateľné právo na pobyt. [26]

55. Najmä výkon zamestnania tureckým štátnym príslušníkom na základe povolenia na pobyt, ktoré mu bolo vydané vďaka podvodnému konaniu, ktoré viedlo k odsúdeniu, alebo na základe dočasného povolenia na pobyt, ktoré je platné iba do konečného rozhodnutia o jeho práve na pobyt, nemôže založiť práva v prospech tohto štátneho príslušníka podľa článku 6 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80. [27]

56. V prejednávanej veci sa A. Gülbahce zrejme nedopustil nijakého podvodného konania a navyše bol držiteľom povolenia na pobyt a pracovného povolenia na dobu neurčitú, ktoré mu umožňovali slobodne vykonávať pracovnú činnosť na území Nemecka. V každom prípade prináleží vnútroštátnemu súdu, aby overil, či A. Gülbahce spĺňal podmienky vyžadované článkom 6 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80.

57. Preto sa domnievam, že ak by vnútroštátny súd určil, že A. Gülbahce ku dňu odňatia povolení na pobyt z augusta 2001 a z januára 2004 spĺňal podmienku jedného roka legálneho zamestnania na nemeckom trhu práce, A. Gülbahce by sa mohol dovolávať práv, ktoré mu toto ustanovenie priznáva, s cieľom dosiahnuť predĺženie platnosti svojho povolenia na pobyt a príslušné vnútroštátne orgány by teda neboli oprávnené odňať mu jeho povolenia na pobyt so spätnou účinnosťou ku dňu zániku dôvodu, ktorým vnútroštátne právo podmieňovalo udelenie jeho povolenia na pobyt.

58. Ak by vnútroštátny súd naopak konštatoval, že A. Gülbahce nespĺňal takú podmienku, mohol by dôvodne vylúčiť možnosť pána A. Gülbahce dosiahnuť predĺženie platnosti svojho povolenia na pobyt na základe článku 6 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80.

59. V tomto poslednom uvedenom prípade vzniká otázka, či sa A. Gülbahce môže odvolávať na článok 10 ods. 1 tohto rozhodnutia s cieľom dosiahnuť predĺženie platnosti svojho povolenia na pobyt.

B – *A. Gülbahce sa nemôže odvolávať na právo, ktoré vyplýva z článku 6 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80*

60. Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, aká je pôsobnosť článku 10 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80. Umožňuje toto ustanovenie tureckému štátnemu príslušníkovi, ktorý je držiteľom pracovného povolenia na dobu neurčitú, dosiahnuť predĺženie platnosti jeho povolenia na pobyt, aj keď znenie článku 6 ods. 1 tohto rozhodnutia, ktorého podmienky nespĺňa, tomu zrejme bráni?

61. Vnútroštátny súd sa totiž zrejme domnieva, že nemožno konštatovať, že A. Gülbahce sa nachádza v jednej zo situácií uvedených v článku 6 ods. 1 uvedeného rozhodnutia, pokiaľ v čase odňatia povolenia na pobyt nebol nepretržite zamestnaný u toho istého zamestnávateľa aspoň jeden rok.

62. Pokiaľ ide v prvom rade o prípadné analogické uplatnenie pravidiel stanovených dohodou EHS – Maroko alebo Euro-stredomorskou dohodou, je potrebné spresniť rozdiel, ktorý existuje medzi týmito dohodami a dohodou o pridružení.

24 — Tamže, body 29 a 30.
25 — Tamže, bod 38.
26 — Tamže, bod 31.
27 — Tamže, bod 47.

63. Samotný Súdny dvor v bode 61 už citovaného rozsudku Eddline El-Yassini zdôraznil tento rozdiel, pričom uviedol, že medzi dohodou EHS – Maroko a dohodou o pridružení existujú podstatné rozdiely tak v ich znení, ako aj v ich predmete a v ich cieli a na základe toho dospel k záveru, že judikatúru Súdneho dvora stanovenú v rámci dohody o pridružení nemožno analogicky uplatniť na dohodu EHS – Maroko.

64. Súdny dvor v tomto rozsudku poukázal na to, že cieľom dohody o pridružení je dosiahnuť postupnú integráciu tureckých pracovníkov so zreteľom na pristúpenie Tureckej republiky k Únii, zatiaľ čo dohoda EHS – Maroko je len súčasťou globálnej hospodárskej spolupráce. [28]

65. Súdny dvor po tom, čo pripomenul znenie článku 6 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80, uviedol, že za týchto okolností v rámci ustálenej judikatúry rozhodol, že turecký pracovník, ktorý spĺňa podmienky uvedené v tomto ustanovení, sa môže domáhať predĺženia platnosti svojho povolenia na pobyt v hostiteľskom členskom štáte, aby tam mohol naďalej vykonávať legálnu pracovnú činnosť. [29]

66. Súdny dvor konštatoval, že ustanovenia tohto rozhodnutia vyjadrujú jeho osobitnú štruktúru, a z toho logicky vyvodil, že dohodu EHS – Maroko nemožno vykladať analogicky s týmito ustanoveniami.

67. Z tých istých dôvodov je potrebné vyvodiť zodpovedajúci záver vyplývajúci z tohto konštatovania Súdneho dvora.

68. Súdny dvor totiž v bode 53 už citovaného rozsudku Eddline El-Yassini poukázal na to, že predĺženie platnosti povolenia na pobyt tureckého pracovníka na pokračovanie vo výkone legálnej pracovnej činnosti predpokladá splnenie podmienok stanovených v článku 6 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80. Je však potrebné konštatovať, že toto ustanovenie nemá ekvivalent v dohode EHS – Maroko. Už táto samotná skutočnosť by nasvedčovala odmietnutiu analogického výkladu, ktorý navrhuje A. Gülbahce. Platí to tým skôr, že uvedené ustanovenie je neoddeliteľnou súčasťou vlastného systému dohody o pridružení z dôvodu jej predmetu a jej účelu.

69. Z toho podľa môjho názoru vyplýva, že predpoklad uvedený v tomto rozsudku nemožno uplatniť na prejednávanú vec.

70. Pokiaľ A. Gülbahce nespĺňa podmienky podľa článku 6 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80, nemôže sa dovolávať nijakého práva na obnovu alebo na predĺženie platnosti svojho povolenia na pobyt na základe tohto rozhodnutia.

71. Z už citovaného rozsudku Unal totiž vyplýva, že keď sa možno dovolávať práv vyplývajúcich z článku 6 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80 na základe nadobudnutých práv, skutočnosť, že pôvodné podmienky, ktoré umožnili ich nadobudnutie, prestali existovať, nespôsobuje nijaké následky. [30] Bez splnenia podmienky minimálnej dĺžky trvania zamestnania stanovenej v článku 6 ods. 1 prvej zarážke tohto rozhodnutia však nemohlo dôjsť k nadobudnutiu práv vyplývajúcich z tohto ustanovenia.

72. Teraz teda možno spresniť pôsobnosť článku 10 ods. 1 uvedeného rozhodnutia.

73. Toto ustanovenie ako také patrí do osobitného systému dohody o pridružení a rozhodnutia č. 1/80. Dopĺňa teda článok 6 ods. 1 tohto rozhodnutia a – na rozdiel od výkladu, ktorý presadzuje A. Gülbahce – neodporuje tomuto ustanoveniu. Vzhľadom na to, že toto posledné uvedené ustanovenie stanovuje postupný systém integrácie, sa totiž proces, ktorý zavádza, začína režimom, ktorý obmedzuje práva tureckého pracovníka, ktorý patrí do legálneho trhu práce.

28 — Pozri body 54 a 58 uvedeného rozsudku.

29 — Pozri rozsudok Eddline El-Yassini, už citovaný, bod 53 a citovanú judikatúru.

30 — Pozri bod 50 tohto rozsudku.

74. Postupný režim nadobudnutia práva na výkon pracovnej činnosti vo svojich prvých fázach zahŕňa obmedzenia, ktoré sa podobajú diskriminácii na základe štátnej príslušnosti, ako to vyplýva z článku 6 ods. 1 druhej zarážky tohto rozhodnutia, ktorá stanovuje, že sa majú uprednostniť pracovníci z členských štátov. Tieto obmedzenia sú odôvodnené celkovou filozofiou dohody o pridružení a týkajú sa nadobudnutia práva uchádzať sa o zamestnanie.

75. Po nadobudnutí tohto práva a získaní zamestnania však nemožno pripustiť akúkoľvek diskrimináciu v podmienkach výkonu tohto práva. Na to podľa môjho názoru poukazuje článok 10 ods. 1 uvedeného rozhodnutia.

76. Domnievam sa teda, že podmienky prístupu tureckých pracovníkov k zamestnaniu sú upravené len článkom 6 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80 a článok 10 ods. 1 tohto rozhodnutia v dôsledku toho nemôže upravovať aj tieto podmienky prístupu, a tak umožniť dotknutej osobe založiť svoju žiadosť o predĺženie platnosti povolenia na pobyt na tomto poslednom uvedenom ustanovení.

77. V tejto súvislosti pripomínam, že za súčasného stavu práva Únie ustanovenia týkajúce sa dohody o pridružení nezasahujú do právomoci členských štátov upraviť tak vstup tureckých štátnych príslušníkov na ich územie, ako aj podmienky ich prvej pracovnej činnosti, ale upravujú len postavenie tureckých pracovníkov, ktorí sú už riadne integrovaní v hostiteľskom členskom štáte z dôvodu legálneho výkonu zamestnania počas určitej doby v súlade s podmienkami stanovenými v článku 6 rozhodnutia č. 1/80.[31] Prvý vstup tureckého štátneho príslušníka na územie členského štátu je teda v zásade upravený výlučne vnútroštátnym právom tohto štátu a dotknutá osoba sa na základe práva Únie môže dovolávať určitých práv týkajúcich sa výkonu pracovnej činnosti alebo samostatnej zárobkovej činnosti a súvisiacich práv týkajúcich sa pobytu iba v prípade, ak už má v dotknutom členskom štáte legálne postavenie.[32]

78. Dohoda o pridružení teda nezakotvuje nijaké právo na pobyt tureckých pracovníkov.

79. Ak by sa teda pripustilo, že turecký pracovník, ktorý nespĺňa podmienky podľa článku 6 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80, sa môže odvolávať na článok 10 ods. 1 tohto rozhodnutia, malo by to za následok vznik povinnosti členských štátov predĺžiť platnosť povolenia na pobyt tohto pracovníka napriek situácii, ktorú príslušné vnútroštátne orgány na území hostiteľského členského štátu považujú za nelegálnu.

80. Takýto výklad by viedol k vzniku práva na pobyt tureckého pracovníka, pokiaľ je držiteľom pracovného povolenia na dobu neurčitú. Takéto právo nielenže nie je stanovené dohodou o pridružení, ale navyše zasahuje do právomocí členských štátov upraviť vstup tureckých štátnych príslušníkov na ich územie až do nadobudnutia práv stanovených v článku 6 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80.

81. Tento výklad by mohol ohroziť systém vytvorený rozhodnutím č. 1/80.

82. Vzhľadom na všetky tieto dôvody zastávam názor, že článok 10 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80 sa má vykladať v tom zmysle, že turecký pracovník, ktorý je držiteľom pracovného povolenia na dobu neurčitú a nespĺňa podmienky stanovené v článku 6 ods. 1 uvedeného rozhodnutia, sa nemôže odvolávať na toto prvé uvedené ustanovenie s cieľom dosiahnuť predĺženie platnosti svojho povolenia na pobyt na území hostiteľského členského štátu.

31 — Pozri rozsudok z 21. októbra 2003, Abatay a i. (C-317/01 a C-369/01, Zb. s. I-12301, bod 63, ako aj citovanú judikatúru). Pozri tiež rozsudok Unal, už citovaný, bod 41.

32 — Rozsudok Abatay a i., už citovaný, bod 65, ako aj citovaná judikatúra.

V – Návrh

83. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal Hamburgisches Oberverwaltungsgericht takto:

1. Článok 6 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80 z 19. septembra 1980 o rozvoji pridruženia prijatého asociačnou radou zriadenou Dohodou o pridružení medzi Európskym hospodárskym spoločenstvom a Tureckom, ktorá bola podpísaná 12. septembra 1963 v Ankare Tureckou republikou na jednej strane a členskými štátmi EHS a Spoločenstvom na strane druhej, sa má vykladať v tom zmysle, že členský štát nemôže odňať so spätnou účinnosťou povolenie na pobyt tureckého pracovníka ku dňu zániku dôvodu, ktorým vnútroštátne právo podmieňovalo udelenie jeho povolenia, keď sa tento pracovník nedopustil nijakého podvodného konania a k tomuto odňatiu dôjde po uplynutí obdobia jedného roka legálneho zamestnania upraveného v tomto ustanovení.

2. Článok 10 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80 sa má vykladať v tom zmysle, že turecký pracovník, ktorý je držiteľom pracovného povolenia na dobu neurčitú a nespĺňa podmienky stanovené v článku 6 ods. 1 uvedeného rozhodnutia, sa nemôže odvolávať na toto prvé uvedené ustanovenie s cieľom dosiahnuť predĺženie platnosti svojho povolenia na pobyt na území hostiteľského členského štátu.